

Höyrylaivuri

Säv. Raikke Westerberg
San. Risto Rantanen

- A1. Maaliskuussa vielä taivas kaataa räntää
silti värjöttelee pilkkijakkaralla
hahmo joka aina järvellensä säntää,
oli aalto vapaa, taikka jäiden alla.
- B. Alta kulmain katseellaan
pälyili hän paattiaan
joka köytetty on jäiseen vankilaan.
Oli höyrylaivuri hän luonnoltaan.
- A2. Aina kesän tullen tarttuu Kalle ruoriin.
Irto höyrypaatti silloin köysistään.
Halkoo järvenselät törmäämättä nuoriin
jotka myöskin siellä seilaa veneillään.
- A2. Kesät puksuttelee Kalle ulapoitaan
helkky nauru, hellii lämpö kesäinen.
Puhkuu höyrypilli ilmaan asioitaan.
Laineet välkky kylkeen laivan valkoisen.
- B. Alta kulmain katseellaan
ihaili hän paattiaan
jonka brykällä hän oli onnessaan.
Oli höyrylaivuri hän luonnoltaan.
- A1. Syksy viilenee, puut riisuu lehdet yltään,
Hiljaisuus jo saapuu, järvi oottaa jäitä.
Kalle vielä tarpoo iltakävelyltään
laivaltaan, mut ei se käännä muiden päitä.
- B. Alta kulmain katseellaan
ihaili hän paattiaan
jonka brykällä hän oli onnessaan.
Oli höyrylaivuri hän luonnoltaan.
- (soolo)
- A1. Katson pilkkireikää jonka kairallansa
vasta äskettäin on Kalle tuonne vuollut.
Vaan ei nökötkään hahmo paikallansa.
Kertoi lehti, oli Kalle juuri kuollut.

- B. Alta kulmain katseellaan
katsoi ennen paattiaan
joka köytetty on jäiseen vankilaan.
Oli höyrylaivuri hän luonnoltaan.
- C. Lähti Kalle Lappalainen
päätyi pitkä matka mainen
myöskin paatiltaan.
Lähti selille hän taivaan,
kuolohiljaisuus jäi laivaan
yksin asumaan.
- B. Alta kulmain katseellaan
katsoi ennen paattiaan
joka köytetty on jäiseen vankilaan.
Päässyt höyrylaivuri on onnelaan.

Muistan kuinka äiti meille lauloi
vanhan joululaulun sen
ja ympärilleen kokoonnuttiin
sitä hiljaa hyräillen.

Vuosikymmeniä mennyt
on viimeisestä joulustain
taivasta tähtien tuolta puolen kuulen
äidin hyräilevän joululauluain.

Äiti on jo poissa
yksin vietän jouluain
mutta rakkaus säilyy
se on aina lohtunain.